

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl soudcem Mgr. Kamilem Tojnerem v právní věci

žalobce: **O. P.**, nar.,
státní příslušnost: Ukrajina,
bytem v ČR: ,
zastoupen JUDr. Petrem Novotným, advokátem,
sídlem Archangelská 1, Praha 10

proti
žalovanému: **Ministerstvo vnitra České republiky**, Odbor azylové a migrační
politiky,
sídlem Nad Štolou 936/3, Praha 7,

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 27. 11. 2019, č. j. OAM-440/ZA-ZA11-LE27-2018,

takto:

- I. Žaloba se zamítá.
- II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

1. Žalobce se domáhá zrušení rozhodnutí žalovaného ze dne 27. 11. 2019, č. j. OAM-440/ZA-ZA11-LE27-2018, jímž bylo rozhodnuto, že se žalobci mezinárodní ochrana podle § 12, § 13, § 14, § 14a a § 14b zákona č. 325/1999 Sb., o azylu (dále jen „zákon o azylu“), neuděluje.

Shodu s prvopisem potvrzuje: J. H.

2. Žalobce namítá, že žalovaný nepostupoval při vydání rozhodnutí v souladu se zákonem. V zemi podle něj probíhá dlouhodobý vnitrostátní ozbrojený konflikt, který poslední dobou nabíral na intenzitě v důsledku přímé vojenské konfrontace s Ruskou federací v Azovském moři, byl vyhlášen válečný stav a jsou hlášeny přestřelky. Žalobce proto má současně obavu, že v případě návratu do vlasti mu hrozí, že bude povolán do armády a následně nasazen do bojových operací na východě země, čímž bude ohrožen jeho život. I když se ozbrojený konflikt soustřeďuje do východních oblastí země, je podle žalobce evidentní, že ovlivňuje celou Ukrajinu. Žalobce se domnívá, že přinejmenším splňuje podmínky pro udělení doplňkové ochrany dle § 14a zákona o azylu.
3. Žalobce odmítá možnost prezentovanou žalovaným, že by se mohl v rámci Ukrajiny přesídlit. Toto není s ohledem na jeho finanční situaci, ale ani s přihlédnutím k faktické situaci v zemi, reálně možné. Jedná se o účelové tvrzení žalovaného, který se tak snaží bagatelizovat případ žalobce.
4. V žalobě namítá žalobce dále porušení § 3 zákona č. 500/2004 Sb., správního řádu (dále jen „správní řád“), neboť žalovaný nezjistil stav věci způsobem, o němž nelze mít důvodné pochybnosti a v rozsahu potřebném pro daný případ, dále porušení § 50 odst. 2 správního řádu, neboť žalovaný si pro rozhodnutí neopatřil dostatečné podklady. Pokud by žalovaný skutkový stav šetřil řádně, musel by žalobci mezinárodní ochranu udělit.
5. Žalovaný uvedl, že s žalobou nesouhlasí. Při rozhodnutí zohlednil všechna tvrzení uvedená žalobcem a přihlédl k nim, opatřil si též adekvátní podklady. Vycházel z dostatečně zjištěného stavu věci, přijaté řešení odpovídá okolnostem daného případu a žalovaný jej řádně odůvodnil. V průběhu správního řízení bylo postupováno v souladu s právními předpisy. Žalovaný neshledal důvod pro udělení mezinárodní ochrany. Poukázal na to, že žalobce byl schopen si opakovaně vyřídit cestovní doklad, pobytová i pracovní oprávnění na Ukrajině i v zahraničí. Ukrajinu lze podle žalovaného považovat za bezpečnou zemi původu. Žalobce sice pochází z Luhanské oblasti, kde stále probíhá ozbrojený konflikt, avšak nic mu nebrání, aby se ve vlasti přesídlil, jak také v minulosti učinil, k tomu žalovaný odkázal na pobytovou historii žalobce. Válečný stav na Ukrajině již od 27. 12. 2018 netrvá.
6. Z obsahu spisového materiálu, který byl soudu předložen žalovaným správním orgánem, vyplynuly následující, pro rozhodnutí ve věci samé, podstatné skutečnosti:
7. Žalobce v žádosti uvedl, že pochází z Luhanské oblasti, je svobodný, bezdětný. Jelikož v Luhanské oblasti probíhá ozbrojený konflikt, žalobce žil v jiných částech země, naposledy v Zakarpatské oblasti. Důvodem podání žádosti je obava z možného nástupu do armády, která je současně důvodem, proč na Ukrajině nepobýval trvale na jednom místě. Nemůže se vrátit ani do L., kde má dům, neboť hrozí, že by ho uvěznili. Dříve žalobce platil známému za to, aby nemusel do armády, jakmile se však známý ze země odstěhoval, byl žalobce nucen často měnit svou adresu pobytu. Protože pochází z východu, setkal se na Ukrajině v této souvislosti s problémy, obtížně také sháněl pronájem i zaměstnání. Pokud by si chtěl vyřídit tzv. zdravotní kartu, musel by na vojenskou správu.
8. Při pohovoru doplnil, že v letech 2014 – 2016 žil v Sumské oblasti. Díky známému nemusel do armády, po jeho odchodu začal střídat adresy pobytu. S vycestováním z Ukrajiny problémy neměl, dle žalobce k odvodu do armády dochází v místě bydliště, nikoli na hranicích. Žalobce naprosto odmítá možnost vstupu do armády. Vyřídil si však vojenskou knížku, která má dokládat, že vojenskou službou prošel, neboť takto je lehčí

získat práci. Podle jeho informací jednoznačně hrozí, že by byl nucen vstoupit do armády, stále probíhají válečné operace. Do východních oblastí se navíc stahuje těžká technika, je tak podle něj pravděpodobné, že dojde ke stupňování bojů. Žalobce se obává nutnosti jít na vojenskou správu, neboť by jej mohli i uvěznit za vyhýbání se službě. V roce 2014 zažil bombardování, odstřelování. Vyhnout se náboru do armády se žalobci podařilo jen tím, že vojenské správě zaplatil a uvedl, že není zdravý a našel si zaměstnání. O pas žádal v roce 2018 poté, co si jej znehodnotil. Neměl ohledně toho žádné problémy, to však jen díky tomu, že už jeden pas z roku 2015 měl. Po celou dobu pobytu na Ukrajině pociťoval nátlak, kdy jej neustále napadali z důvodu místa jeho původu. Byl i zbit. Na policii tyto problémy nehlásil, není zvyklý si stěžovat. V roce 2016 jel pracovat do zahraničí, po návratu žil z prostředků, které si tam vydělal. Kromě toho chodil na brigády. Následně jel opět do zahraničí, když se pak vrátil, bydlel v Zakarpatské oblasti. V roce 2018 přijel do ČR. Návratu na Ukrajinu se obává, neboť je tam špatná bezpečnostní situace a nemá se tam kam vrátit. Opakovaně se dříve vracel, protože věřil, že se stav urovná, avšak toto se nestalo. V Polsku o azyl nežádal, neboť se styděl žádat o pomoc. V ČR se rozhodl požádat, neboť již ztratil důvěru v prezidenta. Se státními orgány problémy neměl, s výjimkou předvolání na SBU. Dle zástupce žalobce je třeba, aby se správní orgán zabýval individuální situací žalobce, který pochází z přímo postižené oblasti na východě země, a pokud by byl povolán, musel by bojovat proti svým blízkým. Dále by měl správní orgán zkoumat, zda žalobce nemůže být ve vlasti, a zejména v armádě, diskriminován.

9. Žalovaný vydal dne 27. 11. 2019 rozhodnutí, kterým žalobci mezinárodní ochranu neudělil.
10. Městský soud v Praze přezkoumal dle § 75 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů, (dále jen „s. ř. s.“) napadené rozhodnutí a jemu předcházející řízení v mezích žalobcem uplatněných žalobních bodů a vycházel ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu. Po zhodnocení uvedených skutečností dospěl soud k závěru, že žaloba není důvodná.
11. Soud ve věci rozhodl bez nařízení jednání, neboť žalobce ani žalovaný nenavrhli jeho konání a soud nepovažoval jeho nařízení za nutné.
12. Soud vyšel v dané věci z následujících právních předpisů:
13. Podle § 12 zákona o azylu „[a]zyl se cizinci udělí, bude-li v řízení o udělení mezinárodní ochrany zjištěno, že cizinec a) je pronásledován za uplatňování politických práv a svobod, nebo b) má odůvodněný strach z pronásledování z důvodu rasy, pohlaví, náboženství, národnosti, příslušnosti k určité sociální skupině nebo pro zastávání určitých politických názorů ve státě, jehož občanství má, nebo, v případě že je osobou bez státního občanství, ve státě jeho posledního trvalého bydliště.“
14. Podle § 14 zákona o azylu „[j]estliže v řízení o udělení mezinárodní ochrany nebude zjištěn důvod pro udělení mezinárodní ochrany podle § 12, lze v případě hodném zvláštního zřetele udělit azyl z humanitárního důvodu.“
15. Podle § 14a odst. 1 zákona o azylu „[d]oplňková ochrana se udělí cizinci, který nesplňuje důvody pro udělení azylu, bude-li v řízení o udělení mezinárodní ochrany zjištěno, že v jeho případě jsou důvodné obavy, že pokud by byl cizinec vrácen do státu, jehož je státním občanem, nebo v případě, že je osobou bez státního občanství, do státu svého posledního trvalého bydliště, by mu hrozilo skutečné nebezpečí vážné újmy podle odstavce 2 a že nemůže nebo není ochoten z

důvodu takového nebezpečí využít ochrany státu, jehož je státním občanem, nebo svého posledního trvalého bydliště.“

16. Podle § 14a odst. 2 zákona o azylu „[z]a vážnou újmu se podle tohoto zákona považuje a) uložení nebo vykonání trestu smrti, b) mučení nebo nelidské či ponižující zacházení nebo trestání žadatele o mezinárodní ochranu, c) vážné ohrožení života civilisty nebo jeho lidské důstojnosti z důvodu svévolného násilí v situaci mezinárodního nebo vnitřního ozbrojeného konfliktu, nebo d) pokud by vycestování cizince bylo v rozporu s mezinárodními závazky České republiky.“
17. Podle § 2 odst. 4 zákona o azylu „[p]ronásledováním se rozumí závažné porušení lidských práv, jakož i opatření působící psychický nátlak nebo jiná obdobná jednání anebo jednání, která ve svém souběhu dosahují intenzity pronásledování, pokud jsou prováděna, podporována nebo trpěna původci pronásledování.“
18. Podle § 2 odst. 6 zákona o azylu „[p]ůvodcem pronásledování nebo vážné újmy se rozumí státní orgán, strana nebo organizace ovládající stát nebo podstatnou část území státu, jehož je cizinec státním občanem nebo v němž měla osoba bez státního občanství poslední trvalé bydliště. Původcem pronásledování nebo vážné újmy se rozumí i soukromá osoba, pokud lze prokázat, že stát, strana nebo organizace, včetně mezinárodní organizace, kontrolující stát nebo podstatnou část jeho území nejsou schopny nebo ochotny odpovídajícím způsobem zajistit ochranu před pronásledováním nebo vážnou újmu.“
19. Žalobce předně namítá, že žalovaný dostatečně nevyhodnotil aktuální bezpečnostní situaci na Ukrajině, kde stále probíhá ozbrojený konflikt, který zasahuje celou zemi, a poukázal na nedávnou vojenskou konfrontaci s Ruskou federací v Azovském moři.
20. Co se týká posouzení politické a bezpečnostní situace, obstaral si žalovaný podklady, jejichž výčet uvedl na straně 4 a 5 napadeného rozhodnutí. Nejvyšší správní soud ve vztahu ke shromážděným podkladům v rozsudku ze dne 4. 2. 2009, č. j. 1 Azs 105/2008 – 81 uvedl: „při používání informací o zemích původu je nutné dodržovat následující pravidla. Informace o zemi původu musí být v maximální možné míře (1) relevantní, (2) důvěryhodné a vyvážené, (3) aktuální a ověřené z různých zdrojů, a (4) transparentní a dohledatelné. Jedná se především o informace renomovaných mezinárodních organizací, které se zabývají zkoumáním dodržování lidských práv ve světě a o jejichž odborné úrovni nelze mít pochyb. Dále žalovaný vycházel z informací OAMP a MZV, které lze rovněž považovat za důvěryhodné a relevantní. Opatřené dokumenty jsou převážně z let 2017 a 2018, v době vydání rozhodnutí, tedy v roce 2019, byly aktuální.“
21. Žalovaný došel k závěru, že konflikt na Ukrajině lze dlouhodobě považovat za stabilizovaný, kdy je soustředěn výhradně do jejích východních oblastí a z žádných skutečností neplyne, že by se měl šířit do dalších částí země. Žalovaný z podkladů nedovodil, že by mělo dojít k tvrzenému vyostření konfliktu. Ani namítaný vojenský střet v Azovském moři neprokazuje zhoršení stavu v zemi. Takový závěr potvrzuje i Informace OAMP opatřená žalovaným, dle které: „Dne 25. listopadu 2018 došlo k incidentu v Kerčském průlivu, při němž Rusové ostřelovali a zadrželi tři lodě ukrajinského námořnictva. Následně ukrajinské úřady v 10 oblastech země sousedících s Ruskem, resp. Podněstřím a anektovaným Krymem, vyhlásily válečný stav platící 30 dnů. Válečný stav skončil k 26. prosinci 2018 a mimo jiné přinesl zákaz cestování Rusů ve věku od 16 do 60 let na Ukrajinu nebo zvýšená bezpečnostní opatření.“

22. Žalobce měl možnost se v průběhu správního řízení seznámit s podklady, navrhnout jejich doplnění, nebo vznést proti nim námitky. Žalobce se nejprve k tomuto úkonu nedostavil. Přítomen byl jeho zmocněný zástupce, který sice uvedl, že se k podkladům vyjádří, avšak žalovaný od něj žádné vyjádření neobdržel. Při druhé možnosti seznámení s podklady se žalobce rovněž nedostavil a zmocněná zástupkyně opět uvedla, že se k podkladům vyjádří, avšak opět tak nebylo učiněno. Žalobce navíc v žalobě namítá pouze obecně porušení § 50 odst. 2 správního řádu, aniž by pochybení žalovaného v tomto směru blíže specifikoval.
23. Žalobce sice pochází z Luhanské oblasti, která je bezprostředně postižená ozbrojeným konfliktem, z jeho pobytové historie je však zřejmé, že v této oblasti již dlouhodobě nebydlel. Mezi lety 2014 až 2016 pobýval v Sumské oblasti, přičemž zde žil jako vnitřně přesídlená osoba. Následně vycestoval opakovaně za prací do zahraničí. Po návratu do vlasti pobýval v Kyjevě a v Zakarpatské oblasti.
24. Žalobce možnost využití institutu vnitřního přesídlení neguje z ekonomických důvodů, a dále proto, že to podle něj není možné s ohledem na reálnou situaci v zemi. Již pobytová historie žalobce však sama o sobě potvrzuje závěr, že vnitřní přesídlení žalobce možné je, neboť ten již tohoto institutu v minulosti využil v letech 2014 – 2018, kdy situace na Ukrajině se od této doby spíše zlepšuje, neboť byla s výjimkou východních oblastí zařazena mezi bezpečné země. Situace v zemi vnitřní přesídlení plně umožňuje, ukrajinská vláda se snaží přesídlené osoby podporovat.
25. Žalovaný nepopírá možnou nevraživost mezi ukrajinskojazyčnou a ruskojazyčnou komunitou, nicméně tvrzené potíže, které žalobce v tomto kontextu uvedl, nenaplňují znaky pronásledování ve smyslu zákona o azylu. Otázkou možné hrozby vážné újmy ze strany soukromých osob se zabýval Nejvyšší správní soud například v rozsudku ze dne 16. 9. 2008 č. j. 3 Azs 48/2008-57, přičemž dospěl k tomu, že soukromé osoby mohou být původci pronásledování ve smyslu § 12 zákona o azylu, a též vážné újmy ve smyslu § 14a zákona o azylu. V usnesení č. j. 5 Azs 7/2019 – 36 ze dne 10. 10. 2019 Nejvyšší správní soud připomněl, že: *„Pokud je zjevné, že orgány v zemi původu nejsou schopny (např. proto, že vůbec neexistují) či ochotny (např. proto, že určitou skupinu ve společnosti systematicky odmítají chránit, ač ji samy neperzekuuji) poskytnout účinnou ochranu před vážnou újmou způsobenou nestátními subjekty, rovněž nelze po žadateli požadovat, aby se na tyto orgány obracel. Současně podotkl, že břemeno tvrzení ohledně nedostupnosti (resp. nedostatečnosti) ochrany v zemi původu leží na straně žadatele.“* Žalobce měl k dispozici možnost využít vnitřní ochranu v rámci Ukrajiny, mohl se obrátit s obavami či problémy na policii, nicméně této možnosti nevyužil a pouze uvedl, že na policii incident nehlásil, protože není zvyklý si stěžovat. Žalobce tedy potíže na policii neřešil nikoli proto, že by to nebylo objektivně možné, nýbrž tak učinil z vlastního rozhodnutí.
26. Žalobce zároveň sám uvedl, že neměl v minulosti se státními orgány problémy, a současně neprokázal, že by mu mělo ze strany státu hrozit jakékoli nebezpečí. Žalovaný podotkl, že žalobce měl v době, kdy byl registrován jako vnitřně přesídlená osoba (2014 – 2016), přístup ke službám a mohl si i sehnat zaměstnání, Následně bez problémů opakovaně vycestoval a zajistil si práci v Polsku. Žalovaný situaci žalobce v žádném případě nezlehčoval ani nebagatelizoval, vycházel naopak z toho, že v minulosti žalobce s využitím možnosti vnitřního přesídlení žádné problémy neměl.
27. Žalobce v této souvislosti zmínil obavu z nutnosti nastoupit vojenskou službu či případně do bojů na východě Ukrajiny. Žalovaný podle něj dostatečně neposoudil jeho obavy

z eventuální nutnosti se dostavit na vojenskou správu, kdy by mu mohlo hrozit nastoupení vojenské služby nebo trest v souvislosti s jeho předchozím jednáním, kdy se snažil jejímu nastoupení vyhnout. Ani tyto obavy však nejsou azylově relevantním důvodem.

28. Vojenská služba představuje legitimní občanskou povinnost a odmítání jejího výkonu nemůže samo o sobě založit pronásledování či skutečné nebezpečí vážné újmy. Jak uvedl Nejvyšší správní soud v usnesení ze dne 20. 12. 2017, č. j. 10 Azs 307/2017-33: „*Obecně platí, že branná povinnost je legitimní povinností občana vůči domovskému státu a povinnost služby v armádě při mobilizaci (případně trest za její nesplnění) rozhodně nelze považovat za azylově relevantní (srov. např. usnesení ze dne 17. 6. 2015, čj. 6 Azs 86/2015-31, ze dne 22. 7. 2015, čj. 2 Azs 160/2015-43, ze dne 10. 9. 2015, čj. 2 Azs 175/2015-34, nebo ze dne 31. 8. 2016, čj. 2 Azs 141/2016-32). I pokud v právním řádu státu chybí zakotvení práva nevykonávat vojenskou službu, je-li to v rozporu s přesvědčením občana, není tato skutečnost dostatečným důvodem pro poskytnutí azylu. Teprve pronásledování či odůvodněný strach z něj jako následek absence takové úpravy by mohl být důvodem pro poskytnutí azylu. Za hrozbu pronásledování nelze považovat hrozbu trestního stíhání za trestný čin, pokud např. není důvodná obava, že toto trestní stíhání bude vedeno způsobem porušujícím lidská práva (srov. rozsudek NSS ze dne 10. 10. 2003, čj. 2 Azs 15/2003-81, č. 77/2004 Sb. NSS, a usnesení NSS ze dne 23. 3. 2009, čj. 8 Azs 40/2008-57, a ze dne 16. 4. 2008, čj. 2 Azs 20/2008-69).*“
29. Pokud povoláný nenastoupí po převzetí povolávacího rozkazu, jedná se o trestný čin odpírání, za který hrozí trest 2 až 5 let odnětí svobody. Žalobce si však není vědom, že by mu byl povolávací rozkaz doručen. Ze zjištěných informací nic nenasvědčuje tomu, že by měl být žalobce povolán, k čemuž je třeba dodat, že i v případě kdy by tomu tak bylo, by se nejednalo o důvod pro udělení mezinárodní ochrany.
30. Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 24. 2. 2005, č. j. 7 Azs 187/2004, uvedl: „*Azylové řízení je prostředkem poskytnutí ochrany těm příslušníkům cizích států, kteří jsou na území státu původu vystaveni pronásledování ve smyslu tohoto zákona nebo kteří mají odůvodněný strach z takového pronásledování. Jak je patrné, zákonodárce nekonstruoval toto řízení jako prostředek k legalizaci pobytu na území České republiky či jako možnost získat zde pracovní povolení. Jestliže tedy stěžovatel žádá o legalizaci pobytu v České republice, bude se muset podrobit režimu jiného zákona, a to bez ohledu na "složitost mechanismů", které tento upravuje.*“ V souladu s uvedeným rozsudkem soud poukazuje na smysl institutu udělení mezinárodní ochrany jakožto mimořádné formy pomoci lidem z oblastí, kde hrozí porušování jejich práv ve smyslu mezinárodních konvencí. Pokud si chce žalobce legalizovat pobyt na území ČR, je zapotřebí postupovat podle příslušných právních předpisů, zejména podle zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců.
31. Žalovaný neshledal možné udělit žalobci azyl ani doplňkovou ochranu. Pokud jde o možnost udělení azylu z důvodu dle § 12 písm. a) zákona o azylu, žalovaný nebyl v minulosti nijak politicky aktivní a neuvedl ani žádné konkrétní problémy, které by měl ve vlasti mít. Žalovaný rovněž nedošel k závěru, že by žalobci mohlo ve vlasti hrozit pronásledování z důvodu příslušnosti k určité skupině ve smyslu § 12 písm. b) zákona o azylu. Žalobce je svobodný a bezdětný, rodinné vazby na území ČR tedy nemá, nejsou naplněny důvody podle § 13 zákona o azylu ani 14b zákona o azylu. Není zde ani žádný důvod zvláštního zřetele hodný pro udělení azylu dle § 14 zákona o azylu.
32. U žalobce nejsou splněny ani podmínky pro udělení doplňkové ochrany ve smyslu ustanovení § 14a odst. 1 a 2 písm. b) zákona o azylu. Zmíněné potíže, do kterých se dostal

z důvodu, že mluvil rusky, nemohou být samy o sobě takovým nebezpečím, žalobce má navíc možnost se v případě problémů obracet na státní orgány Ukrajiny. Možnost udělit žalobci doplňkovou ochranu dle § 14a odst. 1 a 2 písm. c) zákona o azylu žalovaný rovněž neshledal, neboť uvedl, že dle dostupných informací nelze sice v žádném případě popřít existenci ozbrojeného konfliktu na východě země, tento je však stabilizovaný a žalobce má možnost usadit se v kterékoli jiné části země, jak také již dříve učinil. Vycestování žalobce není v rozporu s mezinárodními závazky ČR.

33. Soud tak nenalézá deficit v postupu žalovaného ani v žalobou napadeném rozhodnutí samotném, a to jak v odůvodnění, tak i výroku a poučení. Žalovaný dostatečně zjistil skutkový stav, přičemž přihlédl ke všemu, co vyšlo v řízení najevo, a uspokojivým způsobem své rozhodnutí odůvodnil, přijaté řešení také odpovídalo okolnostem daného případu; žalovaný postupoval v souladu se zákony a ostatními předpisy, opatřil si dostatečné podklady pro rozhodnutí, zjistil všechny okolnosti důležité pro ochranu veřejného zájmu, pečlivě přihlížel ke všemu, co vyšlo v řízení najevo, a provedl důkazy, které byly potřebné ke zjištění stavu věci. Všemi zjištěnými okolnostmi se žalovaný ve svém rozhodnutí dostatečným způsobem objektivně zabýval a uspokojivě odůvodnil, proč se v případě žalobce nejedná o důvody pro udělení mezinárodní ochrany.
34. Soud z důvodů shora uvedených žalobu zamítl jako nedůvodnou podle § 78 odst. 7 s. ř. s.
35. Výrok o nákladech řízení je odůvodněn ustanovením § 60 odst. 1 s. ř. s., žalobce ve věci úspěch neměl a žalovanému náklady řízení nevznikly.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

V Praze dne 3. dubna 2020

Mgr. Kamil Tojner v. r.
soudce

Shodu s prvopisem potvrzuje: J. H.